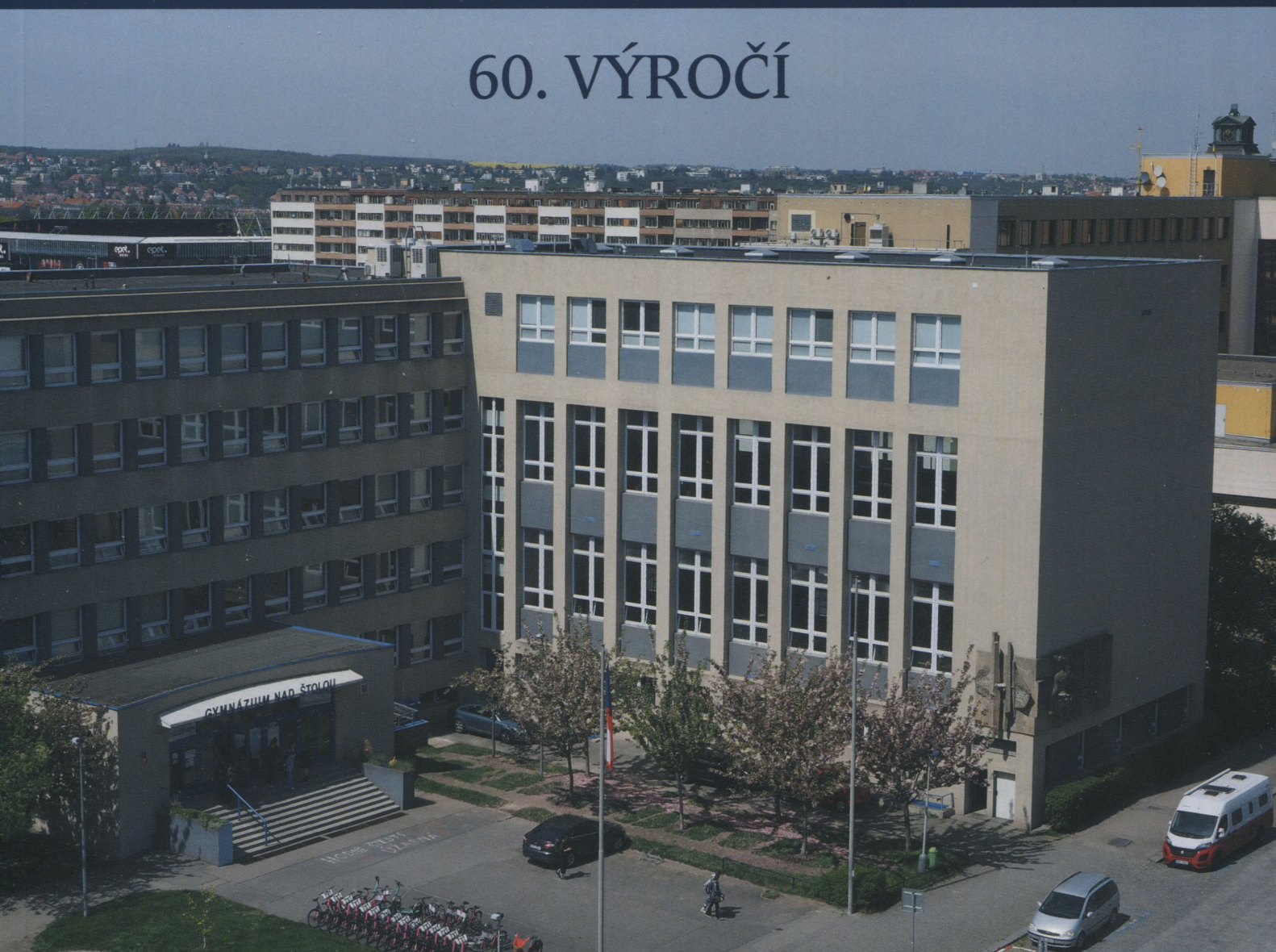

ALMANACH

GYMNÁZIA NAD ŠTOLOU, PRAHA 7

60. VÝROČÍ

GYMNÁZIUM
NAD ŠTOLOU

Historie Gymnázia Nad Štolou

Každý obyvatel Prahy ví, kde leží Letná, ačkoliv nikdo přesně neví, kde skutečně začíná a kde končí. Důvodem je skutečnost, že Letná je pomístní název, oblast, jež nemá pevně vyznačené hranice, je to kopec v meandru Vltavy, o který se historicky dělily hned tři staré obce: Bubny, Bubeneč a Holešovice. Sám kopec byl ještě rozdělen několika lokálními názvy jako Zátorka, Na Čertoušku či Na Štole. Sice bychom předpokládali, že se naše škola nalézá v poslední jmenované oblasti, nicméně není tomu tak. Části planiny, kde budova stojí, se od pradávna říkalo Na Rovině (oblast Na Štole leží o něco severněji nad strmými svahy Stromovky).

Samotný název ulice a školy přirozeně vychází z unikátního prokopání Letné tzv. Rudolfovou štolou. Ta zde vznikla již v 16. století v dobách, kdy se habsburský císař Rudolf II. rozhodl ze Stromovky – tehdy Královské obory – vybudovat nejreprezentativnější park v zemi. Jedním z jeho monumentálních plánů bylo zvětšit centrální rybník a v něm vytvořit umělý ostrov. K tomu ale potřeboval přivádět do obory velké množství vody. Severně od Stromovky sice protékala Vltava, nicméně spád terénu vyloučil vytvoření náhonu. Rudolf proto vydal na svou dobu neobyčejný rozkaz – podkopat celou Letnou více než kilometrovou štolou, jíž do obory tekla čerstvá vltavská voda z úrovně výše položeného Starého Města. Dělníci císařův poněkud megalomanský sen vybudovali během devíti let. A nevědomky tak pomohli dát jméno i naší škole.

Ještě v druhé polovině 19. století na Letné mnoho domů nestálo, zato koncem století se místní okolí proměnilo, zavládl zde neobyčejně čilý stavitelský ruch a vyrostlo mnoho nových činžovních domů, jednalo se o krásné ukázky zejména historismu a secese, ale i konstruktivismu či funkcionalismu. František Křížík tady také zavedl vůbec první elektrickou tramvaj v naší zemi, na Letenské pláni probíhaly největší sportovní události včetně velkolepých sokolských sletů a na přelomu 30. a 40. let 20. století vyrostly i budovy našich sousedů, Národního zemědělského muzea a Národního technického muzea. Před tehdy ještě pomyslnými okny budoucího gymnázia se rozkládalo po válce zrušené fotbalové hřiště SK Slavia Praha.

S mohutným rozvojem a postupným rozšiřováním zástavby sedmé pražské části přirozeně prudce stoupal i počet zde žijících obyvatel. Zatímco v polovině 19. století žily na území Holešovic a Bubnů ani ne dva tisíce obyvatel, v roce 1900 už jich bylo více než třicet tisíc, po vzniku první republiky bezmála padesát tisíc. A spolu s růstem obyvatelstva se pocho-pitelně zvedala nutnost zřizování nových škol.

Vedle známé Akademie výtvarných umění fungovalo v závěru první republiky v naší čtvrti šest obecných či měšťanských (tj. základních) škol v ulici Tusarově, Letohradské, Jablonského, Františka Křížka a na Ortenově náměstí. V měšťance v Umělecké ulici původně sídlila také jediná místní střední škola, tzv. reálka, jež byla přesunuta do nového domu

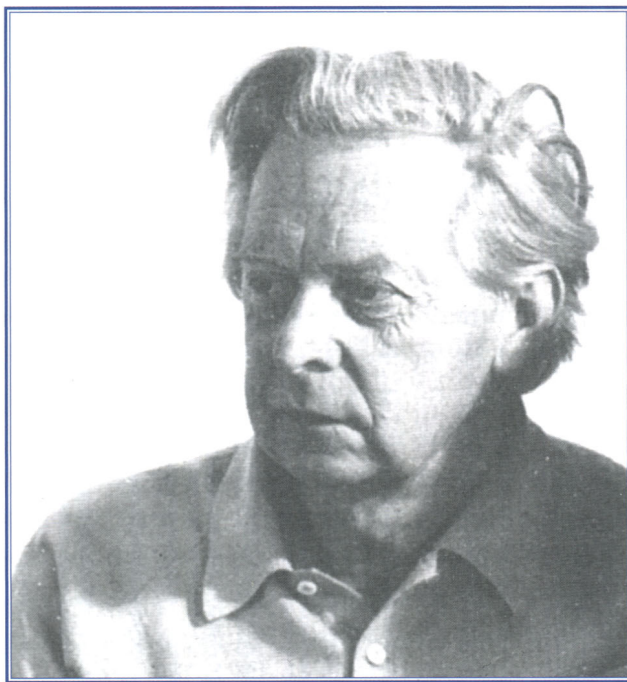
na Strossmayerovo náměstí (čp. 990), ale ani tam jí nakonec prostory nestačily. V přepočtu na množství dětí Holešovicím nejvíce chyběla právě větší střední škola, proto probíhala v 50. letech intenzivní jednání o možnosti stavby další budovy, jež by tuto potřebu pokryla a zároveň pomohla uvolnit přeplněné prostory reálky na Strossmayerově náměstí. Národní výbor Prahy 7 po dlouhých jednáních dne 16. února 1960 konečně rozhodl o výstavbě nové jedenáctiletky v ulici Nad Štolou.

Vypracování projektu dostal ke zhotovení Ing. arch. Karel Poličanský (1913–1996), jehož jméno dnes už není obecně příliš známé, proto mu dejme malý prostor. Byl to pražský rodák, absolvent ČVUT, který se do kulturního dění naší země zapsal jednak jako typograf, grafik, autor desítek knižních obálek, fotograf, spoluzakladatel populárního časopisu Svět v obrazech a v neposlední řadě právě jako architekt (je též autorem např. budovy Strašnického divadla). Možná je dnes více než architekturou známý svým fotografickým dílem, část jeho nejlepších prací vlastní Moravská galerie v Brně.

Poličanský byl levicově zaměřený autor, ve 30. letech spolupracoval jako jevištní výtvarník s uměleckou skupinou E. F. Buriana ve slavném divadle D34, vedle toho navrhoval výstavní pavilony, ve fotografickém díle si vybíral hlavně sociální, dělnickou tematiku, fotil pro levicový týdeník Svět práce, patřil také k aktivním fotografům v době osvobození republiky v roce 1945 a po válce vystavoval snímky z Pražského povstání. Přesto si fotografování držel pouze jako koníčka a profesně většinu života strávil jako zaměstnanec Pražského projektového ústavu, díky čemuž získal i velkou zakázku na novou letenskou školu.

Novofunkcionalistický projekt budovy byl schválen 15. listopadu 1960, později jej architekt ještě mírně upravoval, např. vypustil původně navržený protiletecký kryt (uvědomme si, že je pouhých patnáct let po konci války). Podobně jako např. hospodářství socialistického Československa podléhala i architektura v mnoha směrech centralizovanému modelu. Stavby školních budov na přelomu 50. a 60. let

vycházely ze tří standardizovaných typových budov ve tvaru písmene L, proto jsou takřka totožné podoby všech tehdy budovaných ústavů, např. nuselského Gymnázia Na Vítězné pláni, vršovického Gymnázia Přípotoční, strašnické Základní školy V Rybníčkách ad. Přesto si Karel Poličanský dovolil v projektu řadu výrazných změn (ve spolupráci s dalším architektem J. Blahou), čímž povýšil jinak standardizovanou budovu do zajímavější sféry.

Ing. arch. Karel Poličanský (1976)

Škola měla 28 tříd, speciální učebny pro fyziku, chemii a biologii, dvě tělocvičny (s umývárny), dílny, dále učitelské kabinety a administrativní místnosti, ale též vlastní lékařskou ordinaci s čekárnou, fotografickou laboratoř, jídelnu a kuchyň se skladištěm, chladírnou masa a potravin, šatny, kotelnu se dvěma kotli na uhlí, trafostanicí, strojovnu pro vzduchotechniku a byt školníka.

Samotná stavba, již dostal na starost stavbyvedoucí Alois Marek, začala vznikat 12. května 1961 zaměřením a vytyčením staveniště a budovy gymnázia. Celkem zasáhla do čtyř katastrálních pozemků, na jižní straně v té době ještě stála menší stavba z doby druhé světové války, která sloužila jako sídlo kanceláře národního podniku Pozemní stavby a jako sociální zázemí. Při výstavbě byla postupně stržena.

Dva týdny po zaměření, 27. května, přijela technika a začala hloubit základy domu, avšak během těchto prací narazili dělníci na nečekané překvapení – betonové kryty, které tady tajně postavili nacisté během druhé světové války. Město svolilo k jejich destrukci v oblasti plánované budovy, zbytek byl v zemi ponechán, ale stavaři chodby zavezli sutí, a zůstávají tak dodnes pohřbeny jako jakési memento doby.

Zprvu na stavbě pracovalo dvacet dělníků, národní podnik postupně jejich stav navýšil na takřka trojnásobek, přičemž zaměstnanci začali chodit na dvě směny, aby do zimy stihli co nejvíce prací, zejména betonování. Přesto stavba nepokračovala tak rychle, jak bylo plánováno, zdrželo ji například nečekané množství podzemních vod (dělníci museli dělat zkoušky kvůli správné izolaci), nepříliš kvalitní dodané suroviny (zejména cement) a předně brzký příchod poměrně kruté zimy. V druhé polovině listopadu dosahovaly denní teploty na pouhé čtyři stupně pod nulou, v noci klesaly k minus deseti. Mrazy tak komplikovaly především betonářské práce, proto stavbaři přivezli neobyčejného pomocníka – lokomobilu, s pomocí jejíž páry zahřívali nejvíc potřebná místa. Posléze ji posílili teplovzdušnými agregáty, od nichž bylo teplo na patřičná místa rozváděno pomocí trubek. V březnu 1962 podnik dodělal hrubou stavbu posledního patra, v květnu dokončil střechu. Následovalo vyzdívání příček, omítky, instalace oken, elektrikářské, instalatérské práce, doprava a zapojení kotlů, pokládání PVC na podlahy, obklad fasády a další práce.

Situace se neobešla bez situací typických pro dobu vzniku, éru socialismu. Když se ředitel budované školy, Antonín Patejdl, seznámil s plány krátce po jejich schválení, požadoval řadu praktických změn, např. vybudování umývárny a sociálních zařízení v suterénu, zřízení fotografické a biologické laboratoře, rozšíření nářadovny pro tělocvičny, zvětšení některých kabinetů apod. Jenomže žádosti putovaly od úředníka k úředníkovi a ti je rok a půl ignorovali. Když konečně po politickém zásahu vyšších míst našel ředitel zastání, byla

stavba oproti plánům již tak zpožděna, že Pozemní stavby neměly dost dělníků ani dost času, aby navrhované změny provedly. Dopadlo to tak, že budoucí studenti a jejich rodiče, stejně jako učitelé a někteří občané Holešovic chodili na stavbu brigádnicky vypomáhat o víkendech.

Během opětovných mrazů na přelomu let 1962–1963 se práce znovu zpomalily, některé, jako např. nanášení omítek, se dokonce zcela zastavily, protože i přes stálé zahřívání špatně zasychaly a opakovaně opadaly. 19. ledna 1963 kotelník poprvé roztopil školní kotle, což budovu konečně vyhřálo a znatelně urychlilo postup prací. Přesto se rychle blížilo září a možnost otevření budovy zůstávala stále v nedohlednu. A tak začali všichni pracovat na všem současně, vozili vybavení místností v době, kdy se současně leckde ještě malovalo, hotové třídy zastavěli nábytkem i pro třídy teprve dokončované, znovu do školy začali chodit pomáhat děti, jejich rodiče a další ochotní spoluobčané. Takovým svépomocím se za socialismu říkalo akce Z.

5. srpna 1963 sice měla být budova předána, nicméně při výstupní kontrole bylo zjištěno, že není plně hotová ani tak základní věc jako vstupní schodiště. K předání tedy nedošlo a včasné otevření pro následující školní rok se zdálo takřka nemožné, zejména když koncem srpna komise našla celkem 1445 nedostatků. Nestihlo se také včasné dokončení, a tedy ani instalování umělecké reliéfní plastiky sochaře Valeriána Karouška, k čemuž došlo až roku 1964.

Zatím ale na přelomu srpna a září 1963 novostavba zaměstnávala na opravných a dokončujících pracích kolem stovky lidí, až během prvních zářijových dní dělníci konečně demontovali stavební zařízení. Nebylo sice úplně hotovo, ale nakonec se na počátku nového školního roku, který o pár dní posunuly chmelové brigády, 11. září 1963 slavnostně otevřela nová škola Nad Štolou.

Na prostranství před budovou se shromáždili žáci, učitelé a mnoho občanů Prahy 7, přičemž hudba sousedního Ministerstva vnitra zahrála státní hymnu. Slavnostní symbolickou

pásku přestříhl tehdejší primátor Adolf Svoboda, který se do pražské historie poněkud nešťastně zapsal tím, že za jeho úřadování byl na Letné vybudován a následně opět zbořen monumentální pomník sovětského diktátora J. V. Stalina. Po úvodních proslovech si hosté mohli prohlédnout celou budovu, v níž byla mimo jiné přichystaná výstava věnovaná

Svobodné slovo, 1963

historii školství na Praze 7, minulosti Letenské pláně, současnému životu na místních školách a také zdokumentované stavbě nové školy. Po prohlídce žáci usedli do lavic a začal první vyučovací den školního roku 1963–1964.

Pro zajímavost dodejme, že Pozemní stavby na budovu použily 315 000 cihel, asi 18 000 škvárobetonových tvárnic a 375 tun oceli k vyztužení konstrukcí, přičemž dělníci připravili více než 15 000 m³ betonu. Po vyčíslení všech nákladů stála stavba 10 milionů 135 tisíc 46 korun. A šest haléřů.

Škola vlastně spojovala hned tři dosavadní ústavy: Střední všeobecně vzdělávací školu (dříve reálné gymnázium na Strossmayerově náměstí), Střední školu sociálně právní a školu pedagogickou. Gymnázia v této době u nás neexistovala, v letech 1960–1968 byla zrušena a nahrazena právě tříletými „středními všeobecně vzdělávacími školami“ (se zkratkou SVVŠ), které navazovaly na osmiletou základní výuku a připravovaly žáky na vysokoškolské studium.

Prvním ředitelem se stal již zmíněný Antonín Patejdl (1909–1973), rodák z Plas, za první republiky učitel v Kounově, Žiželicích na Žatecku nebo v Ústí nad Labem. Byl nadšený historik, jenž sepsal několik publikací a dodnes je připomínáný hlavně díky objevu tzv.

„kounovské kamenné řady“ na Rakovnicku, více než dvou tisíc kamenů ve čtrnácti řadách, jejichž účel dodnes není s jistotou určen. Patejdl byl za války členem protinacistického odboje a po ní velmi aktivním komunistou. Stal se dokonce blízkým spolupracovníkem kontroverzního politika Rudolfa Slánského, po jehož zatčení Patejdla Státní bezpečnost rovněž zadržela a v letech 1951–1953 zůstával vězněn, resp. vyšetřován ve vazbě s podezřením na protistátní činnost (v době nejtvrdějších politicky motivovaných procesů mu bezesporu šlo i o život). Nakonec byl po třinácti měsících bez udání důvodu propuštěn.

Koncem roku 1963 však už tyto kruté procesy 50. let tolik nerezonovaly. Uvolněná šedesátá léta pomalu nabírala dech, šedivou „teplákovou“ módu poválečných let vystřídaly vzory všech barev, stále delší účesy a stále kratší dívčí minisukně západních stylů, trendy mladých lidí určovala hudební divadla malých forem v čele se Semaforem Suchého a Šlitra. Konkrétně v roce 1963 vyšla debutová sbírka povídek Bohumila Hrabala *Perlička na dně*, Josef Škvorecký publikoval *Legendu Emöke* a Milan Kundera své první *Směšné lásky*. Miloš Forman natočil snímek *Černý Petr*, Jan Werich ztvárnil svou poslední velkou filmovou roli ve snímku Vojtěcha Jasného *Až přijde kocour*. A z Velké Británie stále častěji přicházely zprávy o čtveřici The Beatles a neuvěřitelné mánii, kterou probouzela (nejen) mezi adolescentními dívkami.

Doba však nebyla zase natolik uvolněná, aby mohly podobné vlivy vstoupit i mezi školní lavice. Studenti museli povinně slavit státem nařízené svátky, navštěvovat doporučené kulturní programy v rámci oslav Velké říjnové socialistické revoluce, Měsíců československo-sovětského přátelství, chodit do prvomájových průvodů, nacvičovat programy spartakiád, ale též absolvovat besedy (např. „Strana mluví s mládeží“), branná cvičení či chmelové nebo bramborové brigády. S větší radostí se účastnili všemožných olympiád, závodů a soutěží (např. populárního Puškinova památníku), nejednou konaných přímo Nad Štolou, nebo výletů po celé republice zejména na konci školního roku. Oblíbenou

tradicí se brzy stal každoroční maturitní ples ve Velkém sále Lucerny.

Sama škola však musela ještě projít mírnými úpravami. I po ukončení stavby a zahájení provozu zbývaly dokončit desítky nedodělků, skutečná oficiální kolaudace proběhla až řadu měsíců po začátku prvního školního roku. Budova navíc stála uprostřed staveniště, které ústav vlastními silami postupně zkulturnil. Dalším problémem bylo sportoviště. Pozemky sice sousedily s Letenskou plání, ale přesto studenti neměli vlastní venkovní hřiště, o jehož zřízení se vedly dlouhé boje, v mezíchase mohli alespoň využívat prostory mezi novostavbou a budovou Ministerstva vnitra (dosud stálo pouze vzdálenější starší ministerstvo, lidově přezdívané „kachlíkárna“).

Od školního roku 1965–1966 se stala novou ředitelkou Zdeňka Chocová, jež dříve vedla jazykové gymnázium na Vinohradech, přičemž se škole dařilo navazovat kontakty se zahraničím, a to jak se zeměmi z politického Východu, tak i Západu. Brzy tak mohla začít přijímat delegace z Belgie, Dánska, Velké Británie, stejně jako z východního Německa, Vietnamu a samozřejmě Sovětského svazu. Tyto kontakty vedly i k oboustranným a oblíbeným výměnným pobytům studentů (včetně tehdy velmi žádaných destinací jako Norsko či Anglie).

V září roku 1968 si škola připomínala své první kulatiny, páté výročí založení, nicméně nikdo neměl chuť slavit, když o několik dní dříve, 21. srpna, do naší země vstoupila armáda vojsk Varšavské smlouvy. Nastávala doba tzv. normalizace, návratu k neoficiální cenzuře, šikanování osobností s jakkoliv odlišným politickým přesvědčením a dohledu sovětského vedení na vývoj v naší zemi. Politické čistky se nevyhnuly ani naší škole, na níž povinně proběhly tzv. stranické prověrky a v jejich důsledku museli profesorský tým opustit dva členové sboru. Zbylým komunistická strana mimo jiné „doporučila“ ke studiu zejména díla V. I. Lenina. V nelehké době byl vedením ústavu dočasně pověřen Jiří Šídlo a v roce 1971 najdeme ve školní kronice poznámku: „*V oblasti chování nebylo větších rušivých jevů, které se vyskytovaly ještě vloni. I zde se projevil vliv*

pokračujícího konsolidačního procesu.“ O tuto normalizaci názorů mezi mladými se měl starat také nově založený Socialistický svaz mládeže (SSM), tedy tzv. „svazáci“ (v praxi však vždy záleželo na konkrétních lidech, mnohdy se pod tuto politickou organizaci schovaly projekty, které by jinak bylo složité v novém systému prosadit). Statistika školy na počátku 70. let konstatuje, že zde studuje 742 žáků, z toho však pouze 229 dělnického původu. Politická svoboda na další dvě desetiletí zamrzla.

Život Nad Štolou však pochopitelně běžel dál, a odhlédneme-li od snahy KSČ politicky zdeformovat vnímání světa a společnosti zejména u dětí a mladých lidí, najdeme i v tomto období některé pozitivní momenty v historii našeho gymnázia, jež v nelehkých dobách vedl zejména ředitel PhDr. Karel Fürst a po něm v druhé polovině 80. let Jaroslava Nekvapilová. Například roku 1971 byla zavedena pro studenty psychologická poradna, ve stejném roce začal také vycházet oblíbený školní časopis Proton, který si studenti rozmnožovali na cyklostylu v nákladu asi sto čísel. Roku 1976 byl založen kroužek Interclub, který opět umožňoval výměnné zájezdy, komunikaci s rodilými mluvčími z cizích zemí, literární soutěže nebo návštěvy kulturních zařízení. Měl čtyři sekce: ruskou, německou, anglickou a francouzskou, přičemž jeho duší se stala profesorka anglického jazyka Mgr. Milada Urbanová. Škola se v té době transformovala na gymnázium s rozšířenou výukou jazyků. Roku 1976 bylo Nad Štolu převedeno další gymnázium z dnešní ulice Evropská a i díky tomu mělo koncem 70. let více než tisíc studentů, čímž se stalo vůbec největším gymnáziem v celém Československu.

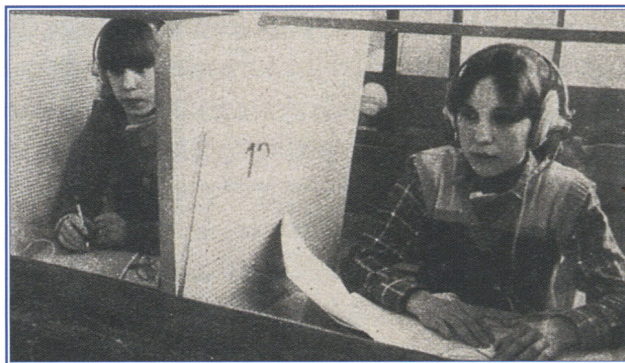
Dalším specifikem bylo postupné zřizování speciálních tříd pro vrcholové sportovce, k němuž docházelo od roku 1975. Škola se zaměřovala na několik sportovních odvětví, např. basketbal, baseball, judo a tenis, nechyběla ani podpora gymnastiky, volejbalu, plavání, fotbalu (včetně týmu fotbalistek), krasobruslení, stolního tenisu a dalších odvětví. Nejprve vybraní sportovci získávali individuální studijní plány, poté vznikla první sportovní třída se žáky

registrovanými ve Středisku vrcholového sportu, na konci 70. let se ředitel Fürst novinářům pochlubil, že 214 aktuálně studujících vrcholových sportovců má prospěchový průměr 1,97.

Od roku 1983 se část gymnázia (sportovní škola) profileovala na upravenou čtveřici sportovních odvětví: judo, zápas, gymnastiku a sportovní střelbu, přičemž v profesorském sboru nechyběla řada významných trenérů včetně mnoha bývalých špičkových reprezentantů. Jiní zase chodili studenty motivovat na besedy, a to včetně olympijské vítězky v gymnastice Věry Čáslavské, mistra Evropy v judu Jiřího Sosny či dalšího evropského medailisty zápasníka Josefa Engela.

O tyto třídy byl velký zájem, náš ústav se stal vůbec první vysloveně sportovní školou v republice, a ačkoliv ji postupně následovaly i další, držela si prim nejvýznamnějšího sportovního gymnázia v Československu. Nebylo divu, že jejími lavicemi i tělocvičnami prošlo mnoho posléze vrcholových sportovců různých zaměření. Zdaleka tu nemáme prostor všechny jmenovat, zmíníme alespoň pár jmen prvních generací sportovců Nad Štolou. V basketbalu se prosadili např. Jana Menclová, Ludmila Komeščíková, Eva Hlaváčová, Michal Ježdík či Josef Jelínek. Z úspěšných volebalistek můžeme jmenovat třeba Marcelu Chládkovou, Simonu Mandelovou a Stanislavu Královou. Z talentů moderní gymnastiky zase Danielu Bošanskou, Moniku Myšíčkovou, Janu Zapletalovou nebo Ivetu Polokovou. Ve světovém měřítku se prosadili plavkyně a plavci Alice Henyšová, Romana Frýdlová, Marek Raniš nebo Ondřej Bureš, skokanky do vody Alena Niederlová, Alice Henyšová. Rekordmankou ve víceboji se stala Zuzana Lajbnerová, zazářili stolní tenisté Milan Grman a Alena Šafářová, v tradičním tenise sourozenci Helena a Cyril Sukovi, stejně jako pozdější manželé Regina Rajchrtová a Petr Korda. Významná evropská ocenění získal motocyklový závodník Tomáš Vavřinec. Dalšími absolventy byli fotbalisté Jiří Kabyl a Ivan Hašek, hokejisté David Volek, Jiří Látal či brankář Radek Tóth, koulař Remigius Machura, šermíř Roman Ječmínek, judista Petr Šedivák. Na škole

v 80. letech studovaly také moderní gymnastky Dana a Iva Gräfovy. Iva po letech přiznala, že si se sestrou-dvojčetem byly tak podobné, že se občas tajně vyměnily u zkoušek podle toho, na co která měla větší talent, a profesori jejich lest nepoznali (podezření však měli, a proto musela děvčata maturovat společně). Nebyla

Dana a Iva Gräfovy (Stadion, 1982)

to právě nejsportovnější fair play, ale dnes už jim to odpustíme. Mnozí sportovci se nakonec prosadili i v jiných oborech, např. nadějný basketbalista a dnes populární herec Ivan Trojan, gymnastka a nakonec dlouholetá členka divadla Semafor Simona Chytrová nebo herci Pavel Mang či Jan Antonín Duchoslav (alias Viki Caba-daj ze snímku *Sněženky a machři*).

Studenti byli vždy aktivní i mimo vyučování. Kupříkladu v roce 1987 zorganizovali na Strahově vlastní tenisový turnaj středních škol nazvaný „Grand Prix Štola“. Hlavní organizátoři studenti Lukáš Nádvorník a Josef Liška připravili se svým týmem akci tak profesionálně, že nechyběly ani důležité drobnosti jako mikrofony pro rozhodčí. Celý turnaj, který náš tým dokonce vyhrál, měl velkou odezvu i v médiích. Podobně se studenti pustili do přípravy a provedení kulturního pořadu, jakési studentské akademie „Štoláci v paláci“, jež se v závěru školního roku 1986 uskutečnila v tehdejší Paláci kultury, dnešním Kongresovém centru, kam se přišlo podívat bezmála dva tisíce návštěvníků. Pořádali ale i mnoho dalších studentských aktivit, vážně i recesisticky míněných výstav, pracovali v různých divadelních a filmových spolicích, zakládali fankluby, pořádali zábavné akce (jako volby miss) a různé malé sportovní turnaje.

Ale to už roku 1989 přišla sametová revoluce, zhroutil se totalitní režim a naše země se znovu svobodně nadechla. Gymnázium Nad Štolou v 90. letech vedla paní ředitelka Mgr. Marta Doležalová, kterou na konci roku 2000 vystřídala ve funkci PhDr. Renata Schejbalová. Ta ve vedení zůstává dodnes a po zatím triadvacetileté službě už je ze všech našich dosavadních ředitelů v této pozici nejdéle. Díky jejímu obětavému a profesionálnímu vedení se gymnázium stále vyvíjí, modernizuje a patří k prestižním středním školám v Praze.

V současnosti některé osvědčené a oblíbené aktivity stále fungují (např. spolupráce se zahraničními školami, maturitní ples), jiné zanikly, nová doba přinesla také nové tradice, např. studentské divadlo Reduta a s ním související pravidelné Nadštolní redutění, Podzimní čtení v Louvru, charitativní vánoční koncert v Emauzích, besedy s významnými osobnostmi, pořádání různých soutěží a mnoho dalšího.

Mnozí absolventi naší školy se prosadili v různých odvětvích, např. ředitel zpravodajství ČT Zdeněk Šámal, ředitel pražské burzy Petr Koblic, ústavní soudce Jaromír Jirsa, soudci Lenka Hubáčková a Libor Vávra, advokát a ředitel NSG MORISON Martin Novotný, právník Ondřej Preuss, lékař ÚVN Petr Jaroš, jaderný fyzik Ondřej Novák, ekonomická redaktorka Anna Štěrbová, novináři Kristína Ciroková, Kateřina Jelínková a Jakub Troníček, architekti Jan Němeček a Zdeněk Lukeš, řidičí letového provozu Petr Kumpán, podnikatelé Karolína Chroustovská, Barbora Škopková a William Jalloul. Známých osobností bychom mezi našimi bývalými studenty našli také mnoho,

mezi ně patří například programová ředitelka MFF Karlovy Vary Julietta Sichel, komentátoři Petr Vichnar a Jakub Bažant, herečky Dana Morávková, Táša Medvecká, Johanka Hájková, Natálie Halouzková a Lenka Zahradnická, moderátorka a spisovatelka Halina Pawlowská, režisérky Pavlína Moskalyková a Tereza Nvotná, produkční Sára Davidová, spisovatelka Irena Dousková a Anna Cima, sinolog Jakub Hrubý, režisér a producent Petr Jákl, producenti Jan Froněk a Josef Viewegh, výtvarnice Lucie Lomová, moderátor Jan Smetana a Vojtěch Klinger. Takové výčty by však nebraly konce.

Gymnázium se také stále hlásí ke své sportovní tradici, i v novém miléniu z našich studentů vzešli špičkoví sportovci, jako například rychlobruslařka Kateřina Novotná, atletka Denisa Ščerbová, běžkyně Zuzana Hejnová, koulař Remigius Machura mladší, tenista Ivo Minář, judista Tomáš Veselý a mnozí další.

To už se ale dostáváme do časů skutečně nedávných a přítomných, které jsou koneckonců zdokumentované na webových stránkách naší školy, a proto tady náš historický exkurz ukončíme. Současnou podobu školy, naše úspěšné studenty a život na Štole Vám představíme v další části almanachu.

Gymnázium Nad Štolou slaví své šedesátiny, zralý věk pro člověka, ale pro školu věk stále mladistvý, ukazující na její plnou sílu. Škola se musí stále posouvat, zdokonalovat a modernizovat. Celý profesorský sbor k vyučování přistupuje se zodpovědností, s láskou a také s přesvědčením, že právě naši studenti učiní budoucnost této země zase o něco lepší.

Denisa Neubauerová a Lukáš Berný

1938

1953

1966

1996